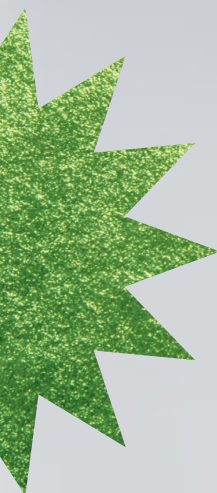

Tussen rouw & vreugde

Journalist Eline (31) verloor haar zoontje Louie een maand na de geboorte. Inmiddels is ze in verwachting van haar tweede kindje. Ze deelt hoe **rouw** en nieuw **geluk** naast elkaar kunnen bestaan.

Tekst ELINE DOLDERSUM Fotografie GETTY IMAGES

Ik was zevenentwintig weken zwanger toen ik 's avonds laat wat bloed verloor en last had van hevige rugpijn. De verloskundige maakte zich niet direct zorgen en aangezien ik de volgende ochtend

toch een afspraak had staan, besloot ik te gaan slapen. Het was mijn eerste zwangerschap en met bevallen was ik nog totaal niet bezig, maar toen ik de volgende ochtend een slijmprop in het toilet vond, wist ik: dit is foute boel. Een gevoel dat door de verloskundige werd bevestigd. "Het spijt me, maar je hebt al vier centimeter ontsluiting. Ik ga nú een ambulance bellen," zei ze tijdens de controle in haar praktijk. Ik was in shock, maar ook in paniek. "Ik ben nog helemaal niet klaar om te bevallen, ik weet niet eens hoe dat moet," piepte ik toen mijn man Bas binnenkwam. "Het komt goed, we doen dit samen," antwoordde hij, maar ik zag de onrust in zijn ogen. Met spoed werden we naar het Radboudumc in Nijmegen gebracht. Ik kreeg weeënremmers toegediend en longrijping voor de baby. Daarna was het een kwestie van wachten en hopen dat onze kleine zo lang mogelijk zou blijven zitten.

Tussen hoop en vrees

De eerste anderhalve dag leek het goed te gaan. Mijn buik was rustig, de baby deed het goed en ook de ontsluiting nam niet toe. Ik werd verplaatst van de verloskamer naar de kraamafdeling. Daar lag ik een klein uur toen mijn vliezen braken. Aangezien de baby in een stuit lag, werd het gehaald met een keizersnede. Een half uurtje later was hij daar: onze Louie. Een klein mannetje van 1350 gram met prachtige, blonde donshaartjes. Ik was op slag verliefd. Ik was moeder van een zoon!

Ik weet nog dat ik hem in de couveuse zag liggen, zijn piepkleine vingertjes vastpakte en alleen maar dacht: het maakt niet uit wat er gebeurt, wij gaan dit samen doen. En dat hebben we gedaan. Vier weken lang.

Louie was dertien weken te vroeg, dus ontzettend kwetsbaar. Hij kreeg een bacteriële infectie, twee hersenbloedingen, werd geopeerd aan zijn darmen en er werd een draantje geplaatst om het vocht in zijn hoofdje af te voeren. Vaak draaide mijn maag zich om bij het idee wat hij allemaal moest doorstaan. Hij was zó sterk en bleef vechten. Dat Bas deze naam, die strijder betekent, voor hem koos... het moest zo zijn. Die vier weken waren de moeilijkste weken van mijn leven, omdat we het ene slechte nieuws na het andere kregen en we zelfs een paar keer afscheid moesten nemen. We leefden elke dag tussen hoop en vrees. Tegelijkertijd waren het ook de vier mooiste weken van mijn leven. Juist omdat ineens zo zichtbaar werd waar het leven écht om draait. We waren euforisch toen Louie voor het eerst zijn ogen open deed, de momenten waarop we mochten 'buidelen' verdween de wereld om ons heen en al die uren aan de couveuse was er niets anders dan wij drieën. De intense liefde

die ik toen voelde, is nooit meer verdwenen. Alleen dat al is het mooiste wat Louie mij ooit heeft kunnen geven. In die weken werd ons meerdere malen de vraag gesteld of we de behandeling wilden voortzetten. Zo was er een kans dat Louie iets zou overhouden aan de hersenbloedingen. Het maakte ons niet uit. Het was ons kind. Samen zouden we het redden. Hoe dan ook. We zouden de behandeling alleen stoppen als Louie geen normaal leven zou kunnen leiden óf als hij zelf aan zou geven dat hij niet meer zou kunnen. Dat laatste gebeurde. Op 26 oktober 2021 gingen al zijn vitale functies zo hard achteruit dat ze hem niet meer konden redden. We moesten afscheid nemen.

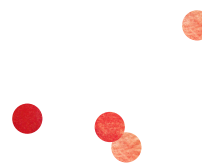
Echte liefde

Dit was waar ik zó bang voor was geweest. Ik had verwacht dat mijn leven voorbij zou zijn als ik Louie zou verliezen en in een groot zwart gat zou vallen. Maar tot mijn grote verbazing gebeurde dit niet. Ik was verdrietig, maar ik voelde vooral héél veel liefde. Liefde van en voor hem.

Het was die liefde waarmee we de mooiste uitvaart regelden die we konden. Met kinderliedjes, mooie foto's en prachtige herinneringen. Eigenlijk al vanaf het moment dat hij overleed, voelde ik dat de band die wij samen hadden niet was verdwenen. Ik kon hem misschien niet meer vasthouden of zien, maar hij liet mij telkens weten dat hij niet weg was. Zo hoorde ik na elke zware therapieessessie het liedje *Where did you go* van Jax Jones op de radio wat mij aan hem herinnerde, zag ik een vallende ster toen ik in de tuin stond en aan hem dacht en strijkt er op elk bijzonder moment een lieveheersbeestje neer. Eén van de mooiste momenten was toen ik hem op zijn verjaardag vroeg om mij een zonnebloem te sturen als hij er die dag bij zou zijn. Halverwege de dag was ik mijn vraag weer vergeten. Totdat 's avonds de bel ging en er een enorme bos zonnebloemen werd bezorgd. Ik kon alleen maar huilen ... van geluk. Voor een buitenstaander lijkt het misschien toeval, maar ik voelde in mijn hele lijf dat Louie er was. Het idee dat hij niet weg is en altijd dichtbij mij zal zijn, geeft mij zoveel troost.

'Het idee dat Louie nooit weg is, geeft mij zoveel troost'

Mijn relatie met Bas is alleen maar hechter geworden, ondanks dat we allebei op onze eigen manier rouwen. Waar ik meer praat, huil en behoefte had aan professionele hulp, gaat Bas liever aan het werk. Hij is niet zo'n prater en zoekt afleiding op zware dagen. Ik ben dankbaar dat we elkaar deze ruimte kunnen geven, maar op de moeilijke momenten het liefst bij elkaar willen zijn. Soms voelen we die zwaarte en het gemis enorm, maar er zijn inmiddels ook weer dagen waarop we genieten van het leven. Schuldig heb ik mij daar nooit over

gevoeld. Louie heeft ons juist laten zien hoe mooi het leven is en dat je van elke dag en elk moment moet genieten. Op de eerste verjaardag van Louie hebben we daarom ook een feestje gegeven voor onze dierbaren. We wilden niet alleen maar huilen, maar juist ook zijn leven vieren. Dat leven heeft misschien maar vier weken geduurd, maar is van zo'n grote betekenis geweest. Voor ons en alle mensen om ons heen. Nog steeds krijg ik berichtjes van vriendinnen die een kaarsje voor hem branden, mensen die mij aanschieten op straat om te laten weten dat ze nog zo vaak aan hem denken, familieleden die een tattoo voor hem hebben laten zetten, zijn foto die bij al onze dierbaren in huis staat. Hij is niet meer hier, maar hij leeft voort bij zoveel mensen.

Nieuw leven

Inmiddels zijn we meer dan een jaar verder en ben ik opnieuw in verwachting. We hebben daar bewust een tijdje mee gewacht. Niet alleen omdat het lichamelijk verstandiger is na een keizersnede, maar ook omdat ik er mentaal nog niet aan toe was. Ik had tijd nodig om alles te verwerken en wilde pas aan een nieuwe zwangerschap beginnen als ik een nieuw kindje ook weer alle ruimte en liefde zou kunnen geven.

Ik denk wel dat als je een kindje bent verloren, een zwangerschap nooit meer hetzelfde zal zijn. Over het algemeen voel ik veel vertrouwen, maar soms steekt de angst toch de kop op. De angst om ook dit kindje te verliezen en wederom afscheid te moeten nemen. Al probeer ik ook wel te genieten. Juist omdat ik het zo bijzonder vind dat er weer zo'n klein mensje in mij groeit. Natuurlijk zijn er ook nu momenten waarop het verdriet mij overvalt, maar ik geloof dat dit verdriet er mag zijn naast het nieuwe leven. Een verloskundige zei onlangs tegen mij: "Verdriet is de achterkant van liefde, dus door je tranen heen verbind je Louie met je nieuwe kindje." Ik geloof dat die twee – ondanks dat ze elkaar nooit zullen ontmoeten – voor altijd met elkaar verbonden zullen zijn. Ik vind het ook heel fijn dat ik door mijn werk voor NEL (*Never Ending Love*), een tijdschrift voor ouders van overleden kinderen, nog zoveel met Louie bezig mag zijn. Het kwam vlak na zijn overlijden op mijn pad. Het focust zich vooral op de liefde, trots en verbinding die je voelt voor je overleden kind náást de rouw en het verdriet. Het schrijven van verhalen over ouders die hetzelfde hebben meegemaakt, heeft mij niet alleen geholpen in mijn eigen

rouwverwerking, maar geeft ook zoveel voldoening. Je begrijpt elkaar als geen ander en het is zo mooi om iets voor elkaar te kunnen betekenen.

De toekomst zie ik positief tegemoet. Ik weet zeker dat Louie niets liever had gewild dan dat wij weer gelukkig zouden zijn en iets moois van ons leven zouden maken. Dat is voor mij, voor ons, ook de motivatie om te blijven genieten van het leven. Dat is wat we zullen blijven doen, met onze lieve, kleine Louie in ons hart. |

'Bijzonder dat er weer zo'n klein mensje in mij groeit'

Kamran

Mierd

Sander

Kop

Drie mannen schrijven bij toerbeurt over hun leven. Nu Telegraaf adjunct-hoofdredacteur **Kamran Ullah** (39), getrouwd en vader van twee zonen (2 en 0).

XXXXXX |

XXXX